

Lekcja 2 -

14 lipca

Pięćdziesiątnica

Tekst biblijny: Dz 2,1-13.22-39; J1 3,1-5.

Cel lekcji:

Poznanie: Zrozumienie zasadniczego znaczenia Pięćdziesiątnicy.

Odczucie: Doświadczenie wpływu Ducha Świętego w życiu chrześcijanina jako jednostki i w życiu Kościoła jako społeczności.

Działanie: Dzielenie się doświadczeniami z realnego życia ilustrującymi to, jak Duch Święty wzbogaca osobiste i społeczne życie ludzi.

Plan nauczania

I. Poznanie: Obietnica i Pięćdziesiątnica.

A. Jakie obietnice złożył Jezus w związku z Duchem Świętym (przeczytaj J 14,15-18; 16,8-14; Dz 1,8)?

B. Jak te obietnice spełniły się w dniu Pięćdziesiątnicy (przeczytaj Dz 2,1-12.16-21.38-39)?

II. Odczucie: Przygotowanie i głoszenie.

A. Jak uczniowie przygotowali się na przyjęcie Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy (przeczytaj Dz 2,1-2)?

B. Czy możliwe jest odseparowanie przyjęcia Ducha Świętego od głoszenia przesłania, które On daje? Wyjaśnij swoją odpowiedź.

C. Jak Duch Święty uzdolnił uczniów w dniu Pięćdziesiątnicy do głoszenia przesłania, które zostało im powierzone?

III. Działanie: Moc Ducha Świętego i żniwo dusz.

A. Jakich rezultatów można się spodziewać, kiedy Boży plan odkupienia jest głoszony w mocy Ducha Świętego (przeczytaj Dz 2,36-41)?

Podsumowanie: W dniu Pięćdziesiątnicy, kiedy uczniowie zebrali się zgodnie razem, by studiować i modlić się, Bóg wylał na nich Ducha Świętego. Jak możemy doświadczyć tego wylania Ducha Świętego dzisiaj?

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Dz 2,38.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Choć Pięćdziesiątnica nie jest oczywiście pierwszym przypadkiem udzielenia Ducha Świętego ludowi Bożemu, nigdy nie powinniśmy zapominać, że wylanie Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy jest doniosłym wydarzeniem w historii odkupienia. Po zmartwychwstaniu Jezus spędził 40 dni wśród swoich uczniów, nauczając ich niewątpliwie o znaczeniu jego śmierci i zmartwychwstania, spełnieniu obietnicy, iż nie zostawi swoich wyznawców bezradnymi po Jego wniebowstąpieniu (J 14,16-17) oraz o wylaniu Ducha Świętego w celu wypełnienia wielkiego ewangelicznego zlecenia (Mt 28,19-20; Dz 1,8). Duch Święty, który był obecny przy stworzeniu i sprawia nowonarodzenie (J 3,5), jest także duchem, który zrealizuje ewangeliczne zlecenie.

Tylko dla nauczyciela: Choć Pięćdziesiątnica jest bardzo ważnym wydarzeniem w dziejach Kościoła, nie powinniśmy błędnie przypuszczać, że działanie Ducha Świętego zaczęło się tego dnia. Bóg Ojciec, Bóg Syn i Bóg Duch Święty istnieją i działają razem od wieczności. Kiedy Bóg powiedział: „Uczyńmy człowieka na obraz nasz” (Rdz 1,26), wskazał na wielość trzech boskich Osób i jedność Ich zamierzeń. Kiedy Paweł mówi: „Całe Pismo przez Boga jest natchnione” (2 Tm 3,16), ma na myśli aktywną rolę Ducha Świętego w powstaniu spisanego Słowa Bożego. Od stworzenia aż do nowego nieba i nowej ziemi wszystkie trzy Osoby Bóstwa aktywnie uczestniczą w działaniach Boga. Lekcja tego tygodnia poświęcona Duchowi Świętemu daje nam nowe spojrzenie na to, jak Duch Święty działa zarówno dla poszczególnych wierzących, jak i w społeczności wiary. Łukasz wspomina Ducha Świętego około 55 razy w *Dziejach Apostolskich*, tak iż niektórzy bibliści nazywają tę księgę ewangelią Ducha Świętego. Kościół wczesnochrześcijański był Kościołem pełnym Ducha Świętego. Taki musi też być współczesny Kościół.

Dyskusja: Od czasów Pięćdziesiątnicy Duch Święty stał się nadrzędną rzeczywistością w życiu i służbie Kościoła. Poproś uczestników lekcji, by wybrali jeden z podanych fragmentów i wskazali, jak Duch Święty kierował Kościołem i działał w nim:

Dz 2,14-21 ____

Dz 4,31 ____

Dz 8,29 ____

Dz 10,19; 11,12 ____

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Choć Łukasz był poganinem, posiadał imponującą wiedzę o żydowskiej historii, zwyczajach i prawach. Tak więc opisując początki Kościoła chrześcijańskiego Łukasz nawiązał do starotestamentowych świąt Paschy i Pięćdziesiątnicy. Pascha upamiętnia Boże wyzwolenie Izraelitów z niewoli egipskiej (Wj 12,1-28; Kpł 23,5-8), a Pięćdziesiątnica jest świętem wdzięczności dla Boga za pierwociny owoców (Wj 34,22; Lb 28,26) i zbóż (Wj 23,16). *Nowy Testament* interpretuje Paschę jako zapowiedź wypełnioną w śmierci Chrystusa na krzyżu: „Na naszą wielkanoc (...) został ofiarowany Chrystus” (1 Kor 5,7). *Nowy Testament* przedstawia także Pięćdziesiątnicę przypadającą 50 dni po święcie Paschy (śmierci Chrystusa) jako wypełnioną w wydarzeniach opisanych w Dz 2, kiedy wylaniu Ducha Świętego towarzyszyło pierwsze wielkie żniwo 3000 dusz (Dz 2,41). Oby studium lekcji tego tygodnia wzmocniło trzy aspekty życia Kościoła związane z Duchem Świętym: (1) przygotowanie na przyjęcie Ducha Świętego, (2) głoszenie przesłania w mocy Ducha Świętego, (3) rezultaty głoszenia przesłania w mocy Ducha Świętego.

Komentarz biblijny

I. Przygotowanie na przyjęcie Ducha Świętego (przeczytaj Dz 2,1-13).

Po swoim zmartwychwstaniu Jezus przez 40 dni przebywał wśród uczniów „mówiąc o Królestwie Bożym” (Dz 1,3). Czas spędzony przez nich z Jezusem był przypuszczalnie czasem najintensywniejszych przygotowań w życiu uczniów Jezusa. W tym czasie głębiej poznawali ewangelię i czekające ich zadanie zanieśienia ewangelii po krańce ziemi. Jezus polecił im: „Nie oddalajcie się z Jerozolimy, lecz oczekujcie obietnicy Ojca” (Dz 1,4). Ewangelizacja bez napełnienia Duchem Świętym jest pusta i daremna. Stąd niezbędne przygotowanie. „Te dni przygotowania były dniami głębokiego badania serc. Uczniowie odczuwali swoją duchową potrzebę i wołali do Pana o święte namaszczenie, które miało ich przygotować do pracy dla zbawienia ludzi. (...) Odczuwali ciężar odpowiedzialności za ratowanie bliźnich. Uświadamiali sobie, że ewangelia ma być zanieśiona światu i prosili o moc, którą Chrystus obiecał” (Ellen G. White, *Działalność apostołów*, Warszawa 2007, wyd. IV, s. 23).

Uczniowie czekali, modlili się i studiowali. Aż wreszcie nadszedł dzień Pięćdziesiątnicy, kiedy byli wszyscy razem na jednym miejscu, zjednoczeni w modlitwie i dążeniu do jednego celu (Dz 2,1), i wtedy stało się. Duch Święty jak „szum (...) wiejącego gwałtownego wiatru” wypełnił miejsce, w którym się znajdowali, „i napełnieni zostali wszyscy Duchem Świętym” (Dz 2,2.4). Wraz z przyjściem Ducha Świętego wszystkie dni spędzone przez uczniów z Jezusem - wszystkie ich pytania, Jego ukrzyżowanie, Jego zmartwychwstanie - wszystko to nabrało dla nich głębszego znaczenia, lepiej to pojęli.

Do rozważenia: Tym, co najbardziej zdumiało i zdziwiło tłumy zebrane w Jerozolimie z różnych części świata, był fakt, iż każda grupa językowa słyszała uczniów przemawiających w ich języku (Dz 2,7-8). Co najmniej 16 grup językowych zostało wymienionych w Dz 2,9-11. Co zatem oznaczał ów „dar języków”? (Por. 1 Kor 14).

II. Głoszenie w mocy Ducha Świętego (przeczytaj Dz 2,14-19).

Pierwsze kazanie Kościoła chrześcijańskiego, zapisane w Dz 2,14-39, zawiera trzy istotne elementy kazania - inspirację, zakorzenienie i treść.

Inspiracja do kazania pozostaje taka sama dzisiaj jak w dniu Pięćdziesiątnicy: „I napełnieni zostali wszyscy Duchem Świętym, i zaczęli mówić” (Dz 2,4). Bez mocy Ducha Świętego, bez pełnego poświęcenia Słowu natchnionemu przez Ducha Świętego nie może być mowy o prawdziwym kazaniu. To moc Ducha Świętego uzdolniła Piotra do wygłoszenia jego pierwszego kazania. Kaznodzieja rodzi się nie z uczoności, elokwencji czy bogactwa, ale z Ducha Świętego. Kazanie jest cudem dokonywanym przez Ducha Świętego, zbudowanym na poświęceniu się *Pismu Świętemu* i wyrażanym przez pokorne gliniane usta.

Każde kazanie musi być **zakorzenione** w Słowie Bożym. Niemal połowa kazania Piotra w Dz 2 składa się z cytatów ze *Starego Testamentu*. Kazanie, które nie wypływa z *Biblii*, nie może sprawić, by żywe Słowo ożyło przed zgromadzeniem. Jak moglibyśmy mówić o inkarnowanym Słowie nie odwołując się do spisanego Słowa? Kazanie musi się zaczynać od tego zrozumienia i musi być mocno zakorzenione w Bożym objawieniu. To właśnie ta biblijna perspektywa oświecona przez Ducha Świętego pozwoliła apostołowi powiązać wydarzenia tamtego dnia z prorocstwem Joela. „Tutaj jest to” (Dz 2,16) - powiedział Piotr z przekonaniem. Kazanie musi łączyć teraźniejszość z przeszłością i wskazywać w przyszłość.

Treścią kazania musi zawsze być Jezus - inkarnowany, ukrzyżowany, zmartwychwstały, pełniący arcykapłańską służbę w niebie i mający wkrótce przyjść. Wyznawcy Jezusa nie mają co do tego wątpliwości. „Uczniowie mieli pełnić swoje dzieło w imieniu Chrystusa. Każde ich słowo i każdy czyn miały kierować uwagę ludzi na Jego imię jako tego, który ma żywą moc, dzięki której grzesznicy mogą być zbawieni. (...) Imię Chrystusa miało być ich hasłem, ich odznaką, spoiwem ich jedności, autorytetem do działania i źródłem ich powodzenia” (Ellen G. White, *Działalność apostołów*, Warszawa 2007, wyd. IV, s. 18-19).

Do rozważenia: W swoim kazaniu Piotr mówił o „tym Jezusie”. W jaki sposób Piotr użył tego wyrażenia, aby przekonać swoich słuchaczy?

III. Rezultaty kazania pełnego Ducha Świętego (przeczytaj Dz 2,38-42).

Efektywne kazanie pełne Ducha Świętego musi prowadzić do jednego celu - słuchacze muszą być „poruszeni do głębi” i pytać: „Co mamy czynić?”. Kazanie podobne do tego w dniu Pięćdziesiątnicy, wyraźnie objawiające moc Ducha Świętego, oparte na *Biblii*, poruszyło Jerozolimę, tak iż tysiące zadawały pytanie: „Co mamy czynić?”. Każde kazanie powinno prowadzić do tego pytania. Kazanie to nie rozrywka. Kazanie to nie wykład. Kazanie to mówienie o „tym Jezusie”, prowadzące ludzi do Jego krzyża, ukazującego Jego rany, opisujące Jego zwycięstwo, oferujące Jego nadzieję i zapraszające do przyjęcia Go jako Pana i Zbawiciela. Kazanie, które nie zaprasza słuchaczy do odpowiedzenia na zaproszenie Jezusa świadczy albo o nieśmiałości kaznodziei, albo o braku zaufania w moc Ducha Świętego zdolną zmieniać ludzi.

Do rozważenia: Skuteczne kazanie powinno prowadzić grzesznika do chrztu w imię Jezusa. Powinno utwierdzać wierzącego w przyjęciu Ducha Świętego. Jak współczesny uczeń Jezusa może uczynić takie kazanie częścią swojego życia?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Czy jesteś zaskoczony rezultatem Pięćdziesiątnicy? Trzy tysiące osób ochrzczonych jednego dnia w Jerozolimie! Gdzie jest Słowo i Duch, tam jest moc i wzrost Kościoła. Takie było przesłanie Piotra i takie jest wyzwanie dla nas.

Pytanie do przemyślenia: Od początku swojej historii adwentyści byli znani z ewangelizacji. Czy nasze metody ewangelizacyjne są nadal skuteczne? Jeśli nie, to dlaczego nie?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: W niektórych ugrupowaniach chrześcijańskich mówienie językami jest uważane za niezbędny znak otrzymania Ducha Świętego. W Dz 2,6 jest mowa o różnych grupach językowych zgromadzonych w Jerozolimie, słuchających przesłania we własnych językach. Niektórzy zdumiewali się słysząc to. Inni sądzili, że uczniowie się upili. Kwestia mówienia językami była problematyczna w Kościele od tamtych czasów. Apostoł Paweł udziela rady, jak należy podchodzić do tej sprawy w sposób nie powodujący rozłamów między wierzącymi. Omów radę Pawła dla zboru korynckiego w kwestii daru języków (1 Kor 14).